

N-ai pic de curaj? N-ai pic de curaj? Ar trebui să-ți croiești drum pân-acolo și să-i dobori la pământ, până la unul. Să nu te mai văd plângând, nu mai ești copil mic. Ai înțeles?

Trag aer în piept, adânc, încet. E-adevărat, nu mai sunt copil. Sunt înalt și lat în spate. Nu sunt o fetiță. Sunt fiul, fiul soldatului care-a primit medaliile, care nu se teme de nimeni, nici măcar de ministru. Sunt puternic. Doar un pumn și le sparg dinții, le zdrobesc nasurile, îi fac să plângă, îi nimicesc, îi sfâșii.

N-ai pic de curaj? Dac-aș arăta ca tine, i-aș pune la pământ pe toți, până la unul. Îți spun clar, nu mai vreau să te văd plângând.

Dar izbucnesc în lacrimi și plâng. Plâng pentru că am pierdut din nou. Și-mi dau seama că bătălia mea finală nu e cu gașca lui Barbara sau cu Franky, ci cu tine. Și nu vreau să mă lupt cu tine, pentru că te...

Așa că stau într-un colț, sau mă urc pe acoperișul casei, sau mă duc în curte, sau pe stradă și plâng. Și-n timp ce plâng, te văd pe tine, cu privirea aia intensă, à la Humphrey Bogart, te văd țepăn ca un par în uniforma ta maro, te văd cu baioneta ta, cu medaliile strălucitoare atârnate de piept, cu casca legată sub bărbie, te văd chircindu-te în spatele tunului alb, încins, care țintește spre avioanele Stuka, te văd trăgând cât te țin puterile și blestemându-i pe ticăloșii de fasciști și svastica, te văd conducând în viteză o motocicletă militară de două ori mai mare decât tine, te văd scăldat în șiroaie de sudoare, te văd suflecându-ți mânecile uniformei ca să-ți arăți tatuajele verzi de pe ambele brațe, fiindcă ești în armată, te văd, iar tu te înalți spre cer, gigantic, un stâlp de granit, un munte, un zeu strălucitor.

În numele Tatălui.

Aceste imagini pe care încă le port cu mine. Ca atunci când m-ai prins plângând în curtea bisericii și ai venit să mă întrebi ce s-a întâmplat. Și te-am înjurat, în sinea mea, pentru că m-ai prins încă o dată. Și încă o dată a trebuit să te ascult ținându-ți predica, spunându-mi că ar trebui să-i pun la pământ pe toți, până la unul. Și, ca să mă amărăști și mai mult, te-ai dus la ei să le spui că sunt destul de puternic să-i pun la pământ pe toți, până la unul. Și i-am văzut cum râdeau de tine pe la spate, în timp ce te întorceai la mine cu privirea ta aspră, de soldat. Spune-mi, ce gândeai despre mine când mă vedeai plângând? Te dezamăgeam? Te făceam să simți că totul e zadarnic? Te exasperam pentru că mi-era teamă de întuneric? Știi, încă mi-e teamă de întuneric. Știi asta? Știi că încă mai plâng ori de câte ori îmi aduc aminte de soția ta, ori de câte ori o revăd, scheletică, respirând anevoie. Știi că încă mai plâng

ori de câte ori rămân singur cu fotografiile tale, în special cu cea făcută la Tel el-Kebir, în Egipt, în martie 1951? Sau când îmi amintesc povestea pe care mi-ai spus-o, cu avionul care s-a prăbușit avându-i la bord pe camarazii tăi, pe care te-ai dus să-i înlocuiești, avionul cu care-ai zburat chiar tu până acolo. Știi că am încălcat toate poruncile tale? Știi pe unde pierdeam timpul când tu credeai că sunt la școală sau în piața publică, sau la liturghie, sau dormind în camera de sus? Ce știi despre mine? Știi în ce neazuri am intrat, neazuri la care n-ai crede că plângăciosul de fiu-tău ar putea măcar să viseze. Știi asta? Bineînțeles că nu știi. Cu tine, în regia ta, am jucat un rol plictisitor. Tu erai regizorul, eu eram actorul principal. Și am jucat rolul ăsta atât de bine, încât puteai să stai acolo, nemișcat, și să privești cum se desfășoară acțiunea sub ochii tăi. Sunt atât de obișnuit să joc acest rol; voi continua, deși

sunt obosit, voi continua pentru că știu partitura, știu scenariul.

Alte filme din arhivă. Tocmai în fundul dulapului care-mi adăpostește amintirile se află un film scurt, făcut într-o după-amiază de duminică. La Ħal Far sau Ta'Qali¹. Soare de iarnă. Îmi aduseseseși în dar o minge din Spiru. O minge colorată, cu niște imagini cu rațe sau cu urși sau cu nu mai știu ce. Stăm la vreo trei metri unul de altul. Bate vântul și din când în când vine câte-o rafală mai puternică. Îți lași greutatea pe piciorul vătămat și lovești mingea cu celălalt picior, încet, exact cât să se rostogolească până la mine. De fiecare dată când lovesc mingea, am visul ăsta: când o să cresc mare, o să port echipament alb cu negru și o să joc cu unsprezecele nostru; când o să cresc mare,

1. Fostă bază militară a Forțelor Aeriene Regale transformată, după anii '50, într-o zonă de recreere, ideală pentru picnicuri.

o să fac parte din echipa națională de fotbal; când o să cresc mare, o să am o pereche bună de ghete de fotbal, cu crampoane ca lumea; când o să cresc mare, n-o să alerg după mingea în pantofi de pânză, cu crampoane în formă de banană. O să port echipament adecvat, Adidas, și ghete Superga, cum are Jason. Dar nu, povestea asta nu poate să fie așa. Duminica aia, în Ħal Far sau Ta'Qali, trebuie să fi fost cu mult înainte să încep să am aceste vise. Vreo trei metri între noi și vântul care bate din toate părțile. Îți lași greutatea pe piciorul vătămat și lovești mingea încet, exact cât să se rostogolească până la mine. Nu sunt șchiop, ca tine, n-am nevoie să-mi las greutatea pe un singur picior. Așa că trag adânc aer în piept și lovesc mingea cu cea mai puternică lovitură pe care am dat-o în viața mea. Piciorul tău nu poate face față la așa ceva și mingea trece exact pe lângă tine și se duce mai departe. Era o minge